

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 76/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Motor Group Poprad, spol. s r. o., IČO 36 482 242, Partizánska 4447/102, Poprad, zastúpenej advokátom JUDr. Františkom Kočkom, Timonova 13, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 26 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 3 Cb 157/2015 z 27. októbra 2017, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Cob 4/2018 z 15. marca 2018 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 45/2018 z 12. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Motor Group Poprad, spol. s r. o.,
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Motor-Car Poprad, spol. s r. o., IČO 36 482 242, Partizánska 4447/102, Poprad (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 26 listiny, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 4 listiny postupom a rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Cb 157/2015 z 27. októbra 2017, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Cob 4/2018 z 15. marca 2018 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 45/2018 z 12. decembra 2018 (spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 3 Cb 157/2015 z 27. októbra 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol o návrhu sťažovateľky na zaplatenie 28 000 € s príslušenstvom a o vzájomnom návrhu žalovaného [REDAKOVANÉ] – AUTOVENDY SLOVAKIA (ďalej len „žalovaný“), predmetom ktorého bolo určenie neplatnosti zmluvy a vrátenie sumy 28 000 € s príslušenstvom, tak, že návrh sťažovateľky zamietol (I. výrok), žalovanému priznal voči sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok), sťažovateľku zaviazal vrátiť žalovanému istinu 28 000 € s 9,05 % úrokom z omeškania od 4. februára 2016 do zaplatenia (III. výrok) a žalovanému priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (IV. výrok). Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Cob 4/2018 z 15. marca 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil

rozsudok okresného súdu ako vecne správny a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Proti obom výrokom rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obdo 45/2018 z 12. decembra 2018 odmietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3. Sťažovateľka namieta porušenie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd jej dovolanie podané aj z dôvodu uvedeného v § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odmietol, keďže nepreukázala prípustnosť dovolania podľa označeného zákonného ustanovenia. Podľa sťažovateľky najvyšší súd jej dovolanie odmietol s odôvodnením, že v dovolaní neuviedla, od ktorého konkrétneho rozhodnutia dovolacieho súdu sa mali súd prvej inštancie a odvolací súd odkloniť. Uvedené však nie je pravdou, keď sťažovateľka v dovolaní poukazovala na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu „na s. 4 Uznesenie sp. zn. 7Cdo 7/2010, na s. 13 Rozsudok sp. zn. 3Obdo/11/2008“, ako aj na ďalšie rozhodnutia ústavného súdu i Najvyššieho súdu Českej republiky. V odôvodnení sťažnosti ďalej uviedla:

«V dovolaní z 10.5.2018 sme vyslovene citovali rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Obdo/11/2008 zo dňa 18. júna 2009, podľa ktorého „V rámci podnikania celkom nesie podnikateľské riziko a nemôže sa odvolávať na to, že určitý záväzok prevzal v tiesni a za nevýhodných podmienok a že nemá možnosť zmluvu, ktorú uzavrel v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok so spätným účinkom anulovať. Predpokladá sa, že bude vo vzťahoch s inými podnikateľmi presadzovať svoj záujem, využívať možnosti ktoré mu právna úprava poskytuje a usilovať sa o dosiahnutie najvyššieho možného zisku a zlepšenie svojej pozície na trhu.“

Týmto sme poukázali aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka môže súd aplikovať iba v celkom výnimočných prípadoch, ak je preukázaný zreteľný rozpor so zásadami poctivého obchodného styku a k využitiu tohto nástroja musia všeobecné súdy pristupovať citlivo a zdržanlivo, aby sa nestal prostriedkom, ktorý by výrazne narušil právnu istotu účastníkom obchodných záväzkových vzťahov. Toto ustanovenie možno použiť iba v prípade, ak jedna

strana má snahu výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Šikanóznny výkon práva sa musí vždy preukázať, pričom dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto sa cíti byť takýmto výkonom práva poškodený.“

V dovolaní sme namietali, že „Podmienky pre aplikáciu § 265 Obchodného zákonníka v posudzovanom právnom vzťahu splnené neboli.“

Z obsahu podaného dovolania... jasne vyplýva, že sme v ňom v mene sťažovateľa jasne označili aj citovali ustálenú judikatúru dovolacieho súdu – konkrétny judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, od ktorého sa mal odvolací súd (a aj súd prvej inštancie) odchýliť, poukázali sme na nedostatky rozhodnutí odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie), keď sme špecifikovali konkrétne aj to, v čom mal tento odklon spočívať a teda ktoré otázky odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) neposúdil správne a ako ich mali Krajský súd v Prešove (aj Okresný súd Stará Ľubovňa) správne posúdiť v prípade, ak by postupovali v súlade s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu...

Aj z celého kontextu dovolania vyplýva, že naše dovolanie z 10.5.2018 malo všetky náležitosti dovolania v zmysle § 419 a nasl. Civilného sporového poriadku, vrátane náležitostí podľa § 432 Civilného sporového poriadku.»

4. Podľa sťažovateľky najvyšší súd postupoval v rozpore s ustálenou judikatúrou aj v súvislosti s námietkou premlčania práva žalovaného uplatneného vzájomným návrhom, keď v odôvodnení napadnutého uznesenia v odseku 6 uviedol, že „Námietku uplatnenú v odvolacom konaní ohľadom premlčania neakceptoval, nakoľko ide o prostriedok procesnej obrany žalobcu vo vzťahu k protižalobe žalovaného, ktorý vyplýva z § 152 C.s.p ... nejde o taký prostriedok procesnej obrany, ktorý by mohol byť akceptovaný v štádiu odvolacieho konania, pretože nemožno konštatovať, že odvolateľ - žalobca bez svojej viny ho nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie.“ Podľa slov sťažovateľky „Námietka premlčania je hmotnoprávnou námietkou, pričom z ustálenej judikatúry vyplýva, že jej uplatnenie nemožno uprieť účastníkovi právneho vzťahu v odvolacom konaní a dokonca ani v exekučnom konaní... (uznesenie Najvyššieho súdu z 11. apríla 2011, sp. zn. 5 Cdo 149/2010).“

5. Porušenie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, sťažovateľka odôvodňuje najmä nesprávnym právnym posúdením veci a odchýlením sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bez toho, aby tento odklon bol odôvodnený skutkovými či právnymi okolnosťami posudzovaného prípadu.

6. Sťažovateľka uviedla, že sa podanou žalobou domáhala od žalovaného zaplata sumy 28 000 € s príslušenstvom, na zaplata ktorej sa žalovaný dobrovoľne zaviazal v dohode uzatvorenej so sťažovateľkou nazvanej „*Výpoved' zmluvy s predajcom KIA B*“ uzatvorenej 22. mája 2013 (ďalej aj „dohoda z 22. mája 2013“) a v splátkovom kalendári z 10. júna 2013 (ďalej len „splátkový kalendár“). Vzájomným návrhom sa žalovaný domáhal voči sťažovateľke určenia neplatnosti zmluvy a vrátenia sumy 28 000 € s príslušenstvom, ktorú žalovaný zaplatil na základe dohody z 22. mája 2013 a splátkového kalendára. V predmetnej dohode sa sťažovateľka ako predajca typu A a žalovaný ako predajca typu B dohodli na tom, že žalovaný zaplatí sťažovateľke sumu 70 000 € a DPH podľa splátkového kalendára, ktorý mal tvoriť prílohu tejto dohody. Žalovaný v súlade s vôľou prejavenu vo forme dohody z 22. mája 2013 a v splátkovom kalendári bez akéhokoľvek nátlaku, dokonca aj bez výzvy sťažovateľky na úhradu, realizoval dohodnuté splátky a 19. júna 2013 zaplatil sťažovateľke sumu 28 000 € a 25. júna 2014 sumu 14 000 €. Uzatvorenie dohody z 22. mája 2013 a splátkového kalendára ani skutočnosť, že žalovaný zaplatil sťažovateľke splátky spolu v sume 42 000 €, neboli medzi stranami sporné. Sťažovateľka a žalovaný mali postavenie podnikateľských subjektov, a preto aj ich právny vzťah je potrebné posudzovať podľa princípov a zásad, ktoré sa uplatňujú v obchodných záväzkových vzťahoch. Aj napriek uvedenému okresný súd žalobu sťažovateľky, ktorou žiadala od žalovaného úhradu ďalších splátok (splatných 31. mája 2015 a 31. mája 2016) v sume 28 000 €, zamietol a sťažovateľku zaviazal na vrátenie už zaplatenej sumy 28 000 € žalovanému.

7. Podľa sťažovateľky súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná dohoda je neplatná z dôvodu, že k jej podpisu bol žalovaný „*viac-menej*“ donútený, ak chcel vo svojich doterajších podnikateľských aktivitách pokračovať a výkon práv z takejto dohody považoval za rozporný s poctivým obchodným stykom. Okresný súd sa nekriticky

stotožnil s tvrdeniami žalovaného, podľa ktorých je dohoda z 22. mája 2013 neplatným právnym úkonom, ktorý údajne nebol vykonaný slobodne a vážne. Krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom potvrdil s odôvodnením, podľa ktorého takéto dojednanie je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pričom možno konštatovať, že žalovaný bol k uzavretiu takejto dohody donútený konkrétnou situáciou tykajúcou sa jeho ďalšieho podnikania. Krajský súd poukázal aj na § 265 Obchodného zákonníka, podľa ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

8. Sťažovateľka je toho názoru, že výklad dohody z 22. mája 2013 konajúcimi súdmi odporuje zásadám, ktoré sa majú uplatňovať pri výklade právnych úkonov v obchodných záväzkových vzťahoch, najmä pokiaľ ide o zásadu *pacta sunt servanda* a princíp právnej istoty, ich výklad je extenzívny, zasahujúci do princípu zmluvnej voľnosti a v rozpore so skutočnou vôľou zmluvných strán. Konajúce súdy „*nesprávne a non konformne*“ vyložili obsah dohody a splátkového kalendára ako odstupné podľa § 355 Obchodného zákonníka, z čoho vyvodili, že ide o vyžadovanie plnenia do budúcnosti napriek zániku právneho vzťahu, a tiež záver o neplatnosti tohto úkonu, pričom konanie žalobcu považovali dokonca za konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Pri výklade obsahu týchto právnych úkonov však nezohľadnili obsah bezprostredne súvisiacich zmlúv, okolnosti s nimi súvisiace ani ekonomickú podstatu vzťahov pri predaji motorových vozidiel medzi sťažovateľkou, žalovaným a importérom.

9. Sťažovateľka bola oprávnená vykonávať dodávku a servis vozidiel značky KIA v oblasti Popradu a okolia, Kežmarku a okolia, Starej Ľubovne a okolia, na základe zmluvy uzatvorenej s importérom 1. augusta 2011 ako „*predajca A*“. Sťažovateľka sa zmluvou uzatvorenou so žalovaným 1. decembra 2011 vzdala časti svojich práv a súhlasila s tým, že v oblasti Starej Ľubovne a okolia bude žalovaný oprávnený realizovať dodávky a servis motorových vozidiel KIA ako „*predajca B*“. Podľa tejto zmluvy žalovaný bol oprávnený realizovať všetky objednávky motorových vozidiel značky KIA ako predajca iba od sťažovateľky, nie priamo od importéra. Sťažovateľka mala právo na 20 %-ný podiel na marži z obchodov realizovaných žalovaným ako „*predajcom B*“ v územnej oblasti, ktorú mu sťažovateľka ako „*predajca A*“ prenechala. Na vzťah medzi sťažovateľkou

a žalovaným mali vplyv „*NARIADENIE KOMISIE (EÚ) č. 461/2010 z 27. mája 2010 o uplatňovaní článku 101 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov v sektore motorových vozidiel a NARIADENIE KOMISIE (EÚ) č. 330/2010 z 20. apríla 2010 o uplatňovaní článku 101 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov*“, ktoré sa začali aplikovať od 1. júna 2013 po uplynutí prechodného obdobia bez ohľadu na vôľu sťažovateľky a žalovaného. Tieto záväzné predpisy spôsobili faktický zánik *predajcov typu B* s tým, že žalovaný mohol vykonávať predaj vozidiel značky KIA v oblasti Starej Ľubovne a okolia aj naďalej za podmienok dohodnutých so sťažovateľkou a uzatvorením zmluvy ako predajca typu A. Uzatvorenie dohody z 22. mája 2013 preto bolo výsledkom všeobecných procesov v zmenách predaja motorových vozidiel KIA.

10. V dohode z 22. mája 2013 sa sťažovateľka ako „*predajca A*“ a žalovaný ako „*predajca B*“ dohodli, že zmluvný vzťah založený medzi nimi sa 31. mája 2013 ukončí. Uvedené však neznamená, že došlo k zániku práv sťažovateľky vykonávať predaj vozidiel značky KIA na území Starej Ľubovne a okolia. Po ukončení zmluvy sa opätovne obnovil právny stav, aký existoval v čase, keď žalovaný začínal so svojim podnikateľským zámerom. V prospech uvedeného svedčí aj konanie importéra, ktorý aj v tomto štádiu odkázal žalovaného na sťažovateľku, aby s ňou dohodol podmienky, ak chce naďalej pokračovať v predaji vozidiel značky KIA na území Starej Ľubovne a okolia. Sťažovateľka sa vzdala obchodovania s motorovými vozidlami značky KIA na vymedzenom území v prospech žalovaného, teda zaviazala sa, že nebude vykonávať v tejto časti regiónu predaj motorových vozidiel KIA, a tým sa vzdala aj podielu na zisku. Obsah dohody z 22. mája 2013 potvrdili sťažovateľka aj žalovaný svojim následným správaním, keď žalovaný zaplatil dohodnuté splátky sťažovateľke a 21. júna 2013 uzatvoril zmluvu s importérom, na základe ktorej sa stal predajcom typu A.

11. Je zrejmé, že uzatvorením dohody z 22. mája 2013 sa sťažovateľka vzdala v prospech žalovaného časti svojich príjmov, ktoré by inak dosahovala z predaja a servisu motorových vozidiel značky KIA na území Starej Ľubovne a okolia. Preto bolo logické a ekonomicky opodstatnené, v súlade s Obchodným zákonníkom, poctivým obchodným stykom i dobrými mravmi, že za umožnenie obchodovať na území Starej Ľubovne a okolia

sa zmluvné strany dohodli, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľke jednorazové „odstupné“ vo výške 70 000 €. Výška odstupného bola navrhnutá žalovaným a predstavovala trojnásobok priemerného ročného zisku, ktorý sťažovateľka ako predajca typu A dosahovala na tomto území prostredníctvom žalovaného ako predajcu typu B. Skutočnosť, akým spôsobom bola určená výška dohodnutej odmeny, či zo zisku sťažovateľky alebo zo zisku žalovaného, je bez právneho významu.

12. Použitý pojem „odstupné“ nemôže mať vplyv na podstatu tejto dohody a na povinnosť žalovaného dohodnutú sumu zaplatiť, keď právne úkony a dojednania sa majú posudzovať podľa ich skutočného obsahu a výkladových pravidiel upravených v § 35 Občianskeho zákonníka. O skutočnej vôli zmluvných strán svedčí aj to, že žalovaný čiastočne uhradil sťažovateľke dohodnuté sumy. Konajúce súdy svojím výkladom „dohodnutého odstupného“ postupovali v absolútnom rozpore s obsahom dohody z 22. mája 2013 a vôle strán v čase jej uzatvárania, neprihliadli ani na správanie zmluvných strán pred uzatvorením dohody, ani po jej podpísaní. V prospech záveru, že dojednaná suma 70 000 € nepredstavuje odstupné v zmysle § 355 Obchodného zákonníka ani žiadnu sankciu, ale ide o odplatu za odstúpenie obchodného územia a za vzdanie sa tržieb/marže, jednoznačne svedčí mailová komunikácia medzi štatutárnym zástupcom sťažovateľky a žalovaným z 19. marca 2013 a 20. mája 2013.

13. Podľa sťažovateľky výklad konajúcich súdov, podľa ktorého žalovaný bol k uzavretiu dohody z 22. mája 2013 a k podpísaniu splátkového kalendára „donútený“, a to „konkrétnou situáciou tykajúcou sa jeho ďalšieho podnikania“, nie je možné považovať za rozumný a ústavne konformný výklad majúci oporu v skutkovom stave a vo vykonanom dokazovaní. Žiadne fyzické, psychické a ani iné priame či nepriame násilie na žalovaného zo strany sťažovateľky ani importéra nikdy vyvíjané nebolo. Žiadne dôkazy, že žalovaný nekonal pri podpise dohody slobodne, v konaní vykonané neboli. Podpisy na dohode z 22. mája 2013 vrátane podpisu žalovaného boli uznané za vlastné pred notárom až 10. júna 2013, teda po viac ako 3 týždňoch. Počas tohto obdobia žalovaný nenamietol údajné nedostatky ním prejavenej vôle a túto opätovne potvrdil s takýmto časovým odstupom aj pred notárom. Pokiaľ krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na výpoveď svedka [REDACTED], táto je podľa sťažovateľky absolútne nedôveryhodná a pre účely

dokázania žalovaným tvrdených skutočností o údajnom nátlaku a nedostatku slobody ním prejavenej vôle úplne nepoužiteľná. Vypočutý svedok nebol osobne prítomný pri žiadnych rokovaníach medzi žalovaným a sťažovateľkou ani medzi žalovaným a importérom. Všetky informácie mal iba sprostredkované od žalovaného, pričom potvrdil aj osobné dlhodobé priateľské vzťahy so žalovaným. Konajúce súdy preto v procese hodnotenia dôkazov nemohli oprieť svoje rozhodnutie o túto svedeckú výpoveď.

14. Sťažovateľka uviedla, že nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že bol v čase od 10. júna 2013 neoprávnene vylúčený zo systému distribúcie náhradných dielov a ich objednávaní, keďže v uvedenom období bola zmluva medzi sťažovateľkou ako *predajcom typu A* a žalovaným ako *predajcom typu B* zrušená. V dohode z 22. mája 2013 totiž zmluvné strany prejavili vôľu ukončiť ich zmluvný vzťah ku 31. máju 2013.

15. Podľa sťažovateľky nemôže odporovať poctivému obchodnému styku a nemôže byť považované za šikanózne konanie sťažovateľky, ktorej na základe dohôd s importérom patrí právo predávať vozidlá značky KIA na území Starej Ľubovne, a toto právo jej patrilo aj po zrušení zmluvy so žalovaným, keď za prenechanie tohto územia žalovanému požaduje odplatu, so zaplatením ktorej žalovaný súhlasil a ktorej časť aj sťažovateľke zaplatil. Skutočnosť, že žalovaný chcel pokračovať v predaji vozidiel značky KIA na území Starej Ľubovne a mohol tak urobiť len po skončení zmluvného vzťahu so sťažovateľkou a za podmienok s ňou dohodnutých, neznamená, že žalovaný musel dohodu v tomto znení podpísať. V dohode z 22. mája 2013 žalovaný vyhlásil a svojím podpisom potvrdil, že táto nebola uzatvorená v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Ani skutočnosť, že obdobnú dohodu, akú uzatvorila sťažovateľka so žalovaným, neuzatvorili aj iní „*predajcovia A*“ s „*predajcami B*“, neznamená, že táto dohoda je neplatná, v rozpore s poctivým obchodným stykom. „*Predajcovia B*“, ktorých vyjadrenia predložil súdu prvej inštancie žalovaný, mali úplne iné podmienky a iné okolnosti, za ktorých začali podnikať v predaji motorových vozidiel značky KIA v porovnaní so žalovaným. Vzťah medzi sťažovateľkou a žalovaným je individuálnym právnym vzťahom a neplatnosť právneho úkonu uzatvoreného medzi nimi nemožno odôvodňovať skutočnosťami tykajúcimi sa iných predajcov.

16. Sťažovateľka zdôraznila, že podmienky pre aplikáciu § 265 Obchodného zákonníka v posudzovanom prípade splnené neboli. Práve správanie žalovaného po uzatvorení zmluvy s importérom možno charakterizovať ako rozporné s poctivým obchodným stykom, keď po dosiahnutí tohto účelu žalovaný začal napádať platnosť uzatvorenej dohody a následne prestal platiť ďalšie splátky. Podľa slov sťažovateľky neplatnosť dohody z 22. mája 2013 a záver, podľa ktorého bolo konanie sťažovateľky v rozpore s poctivým obchodným stykom, súdy vyvodili z výpovede svedka [REDACTED], ktorý „iba prerozprával súdu“ to, čo mu povedal žalovaný, s ktorým má dlhotrvajúce osobné vzťahy, a z vyjadrení niektorých predajcov typu B vypracovaných na podnet žalovaného. Takéto dôkazy nemožno považovať za dôveryhodné a nemôžu mať rozhodujúcu váhu v procese hodnotenia dôkazov, pretože odporujú vôli a správaniu samotných strán sporu, ekonomickej a právnej podstate kauzy i zásadám a princípom, ktoré sa uplatňujú v obchodných záväzkových vzťahoch. Sťažovateľka preto považuje tieto závery konajúcich súdov za ústavne nekonformné a zároveň namieta, že konajúce súdy sa vôbec nezaoberali jej argumentmi a dôkazmi. Napadnuté rozhodnutia sú podľa nej arbitrárne, nepreskúmateľné a rozporné s jej právom na spravodlivý proces.

17. Sťažovateľka tiež namieta nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku krajského súdu v časti odôvodnenia ňou vznesenej námietky premlčania. Nestotožňuje sa s názorom, že námietka premlčania podlieha zákonnej koncentrácii konania, a tvrdí, že všetky podmienky na účinné uplatnenie námietky premlčania splnila, pričom je bez právneho významu, že tak urobila až v štádiu odvolacieho konania. Preto krajský súd nemal potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie prinajmenšom vo výroku týkajúcom sa vzájomného návrhu a povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalovanému sumu 28 000 € s príslušenstvom.

18. Podľa sťažovateľky nesprávnym postupom a napadnutými rozhodnutiami konajúcich súdov došlo tiež k porušeniu jej práva vlastníť majetok, ktoré odôvodňuje samotným porušením práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Napadnutými rozhodnutiami sa konajúce súdy dotkli finančných záväzkov zmluvných strán, čím zasiahli do vlastníckeho práva sťažovateľky, ktorá nemá mať právo na doplatenie dohodnutých súm a navyše bola zaviazaná vrátiť žalovanému ním uhradené splátky. Keďže uvedeným spôsobom konajúce súdy narušili aj pravidlá dojednané medzi sťažovateľkou a žalovaným

ako podnikateľskými subjektmi a zasiahli tým do ich slobodnej vôle pri uzatváraní dohôd, porušili tiež právo sťažovateľky podnikat'.

19. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení jej v záhlaví označených základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru, ako aj o porušení označených článkov ústavy a listiny napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a aby napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

20. Podaním doručeným ústavnému súdu 12. marca 2020 sťažovateľka oznámila zmenu jej obchodného mena na *Motor Group Poprad, spol. s r. o.*, ku ktorej došlo s účinnosťou od 10. marca 2020.

21. Vec napadla ústavnému súdu 18. februára 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, vec sťažovateľky spadala do kategórie zostávajúcich vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola vec sťažovateľky prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3.3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Robert Šorl (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

22. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

23. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

24. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorá bola doručená ústavnému súdu 18. februára 2019, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

25. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

26. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,

g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

27. Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy a čl. 2 ods. 3 listiny každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

28. Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

29. Podľa čl. 4 ods. 4 listiny pri používaní ustanovení o medziach základných práv a slobôd musí sa dbať na ich podstatu a zmysel. Také obmedzenia nemožno zneužívať na iné účely, než na ktoré boli ustanovené.

30. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

31. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 26 listiny každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú/hospodársku činnosť.

32. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

33. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

34. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

35. Podľa § 265 Obchodného zákonníka výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

36. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1, čl. 26 a čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 4 listiny napadnutými rozhodnutiami a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Porušenie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces sťažovateľka odôvodňuje arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou napadnutých rozhodnutí, v ktorých sa konajúce súdy vôbec nezaoberali jej argumentmi a dôkazmi, vec nesprávne právne posúdili a odchyľili sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom o neplatnosti uzatvorenej dohody, namieta nesprávny výklad jej obsahu ako odstupné podľa § 355 Obchodného zákonníka a nesprávnu aplikáciu § 265 Obchodného zákonníka. Podľa sťažovateľky výklad prezentovaný konajúcimi súdmi odporuje zásade zmluvnej voľnosti a princípu právnej istoty. Závery prijaté konajúcimi súdmi preto považuje za ústavne nekonformné a nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní. Sťažovateľka namieta nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku krajského súdu aj vo vzťahu k námietke premlčania, ktorú uplatnila v odvolacom konaní. Postupu najvyššieho súdu vyčíta, že sa vôbec nezaoberal jej námietkami a dovolanie ako neprípustné odmietol. Podľa sťažovateľky napadnutými rozhodnutiami došlo súčasne k porušeniu jej práva vlastníť majetok a práva podnikat', keďže nimi konajúce súdy zasiahli do finančných záväzkov zmluvných strán, a tým aj do ich slobodnej vôle pri uzatváraní zmlúv.

K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 Cb 157/2015 z 27. októbra 2017

37. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

38. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

39. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Uplatnenie právomoci krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Cob 4/2018 z 15. marca 2018

40. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo,

pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

41. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo

možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

42. Ako vyplýva z uvedeného, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľka však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a ústavnú sťažnosť uplatnila v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Účel ústavnej sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

43. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď sa stotožnil s právnym hodnotením veci a konštatoval správnosť záveru súdu prvej inštancie, ktorý žalobu sťažovateľky zamietol a vyhovel protižalobe žalovaného. Krajský súd v podrobnostiach poukázal na správne a výstižné dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie a na zdôraznenie ich správnosti uviedol:

«V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu dohody označenej ako Výpoveď zmluvy s predajcom KIA „B“, v ktorej sa žalovaný zaviazal zaplatiť jednorazové odstupné vo výške 70.000,- eur žalobcovi z dôvodu ukončenia zmluvného vzťahu sporových strán, založeného zmluvou z 1.12.2011. Toto odstupné mal žalobca uhradiť podľa splátkového kalendára, ktorý sa stal neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a výška odstupného vychádzala zo zisku, ktorý žalobca tvoril na území Starej Ľubovne a okolia vo výške 25.000,- eur ročne.

V zhode so súdom prvej inštancie konštatuje aj odvolací súd, že takéto dojednanie je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a možno konštatovať, že žalovaný bol k uzavretiu tejto dohody donútený konkrétnou situáciou týkajúcou sa jeho ďalšieho podnikania. Z dokazovania vykonaného na súde prvej inštancie vyplynulo, že pokiaľ by žalovaný nebol podpísal túto dohodu z 22.5.2013, nemal by vytvorené podmienky pre svoje podnikanie z hľadiska zapojenia sa do systému distribúcie náhradných dielov a ich objednávaní, ktorým disponoval žalobca a až do akceptovania splátkového kalendára bol žalovaný zo zapojenia tohto systému vylúčený. V tejto súvislosti treba poukázať najmä

na výpoveď svedka [REDACTED], ktorý bol vypočutý na súde prvej inštancie a potvrdil toto vylúčenie systému, ku ktorému prikročil žalobca vo vzťahu k žalovanému, pričom potvrdil tiež, že zastúpenie spoločnosti KIA na Slovensku odporučilo žalovanému, aby sa dohodol so žalobcom. Pod tlakom týchto okolností bol žalovaný nútený túto dohodu podpísať. Podporne treba prisvedčiť argumentácii súdu prvej inštancie, že iní predajcovia KIA typu B takéto odstúpné vo vzťahu k predajcom KIA A nemuseli platiť, pričom z tohto pohľadu nie je právne významné, či išlo o predajcov KIA B, ktorí spadali do sféry pôsobnosti žalobcu ako predajcu KIA A. Na tejto okolnosti nič nemení ani skutočnosť, že vyjadrenie predajcu KIA B z obvodu okresu Bardejov v spise nie je priložené. Rozhodujúcou okolnosťou je to, že vo vzťahu k žalovanému bola použitá praktika, ktorá sa všeobecne v danom podnikateľskom priestore na území Slovenska vo vzťahu k iným predajcom typu KIA B nepoužívala.

Za týchto okolností možno konštatovať, že žalovaný bol objektom šikanózneho prístupu, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku ako správne konštatuje súd prvej inštancie. Problematika pôsobenia zásady poctivého obchodného styku, ktorá má ochraňovať zmluvných partnerov pred šikanóznymi tendenciami a praktikami v obchodovaní je bližšie rozvedená v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Obdo/11/2008 z 18.6.2009. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že obchodník nesmie prekročiť medze, ktoré vyplývajú zo zásad poctivého obchodného styku pri presadzovaní svojich záujmov, nesmie zneužívať práv, ktoré mu podľa zákona vznikli. O šikanovanie by išlo vtedy, ak by výkon práva zreteľne smeroval iba k zjavnému poškodeniu iných subjektov.

Odvolačný súd v zhode so súdom prvej inštancie je toho názoru, že k takejto situácii došlo aj v prejednávanej veci, so zreteľom na vyžadovanie plnenia do budúcnosti, a to napriek zániku právneho vzťahu medzi sporovými stranami ako predajcom KIA A (žalobca) a predajcom KIA B (žalovaným). V podstate išlo o konzervovanie stavu, ktorý bol založený vyššie uvedenou pôvodnou zmluvou medzi sporovými stranami, ktorá však bola ukončená práve predmetnou výpoveďou z 22.5.2013. Za týchto okolností ani odvolací súd nevidí dôvod, pre ktorý by mal žalovaný platiť žalobcovi takto dojednané odstúpné, pokiaľ došlo k vyššie uvedenému ukončeniu ich zmluvnému vzťahu, pôvodne založenému zmluvou z 1.12.2011 a jedinou odpoveďou na túto otázku môžu byť okolnosti preukázané na súde prvej inštancie spočívajúce v tom, že žalobca by bol bránil žalovanému v riadnom

podnikaní a zapojení sa do systému distribúcie a objednávania tovaru, vrátane náhradných dielov, pokiaľ by žalovaný túto výpoveď zo zmluvy nepodpísal a nebol by podpísal aj príslušný splátkový kalendár.

V tejto súvislosti nie sú potom právne významné odvolania sa žalobcu (jeho argumentácia produkovaná v priebehu inštančného konania i v odvolaní) na to, že predmetná výpoveď zmluvy z 22.5.2013 bola podpísaná pred notárom a že žalovaný svojím podpisom potvrdil, že túto uzavrel slobodne a vážne, prípadne bez nátlaku. Vo svetle zistených okolností takéto vyhlásenie nemá právny význam.

Podobne nemožno akceptovať námietky žalobcu spočívajúce v tom, že platením časti dojednaného odstupného potvrdil žalovaný existenciu tohto záväzku, a to v zmysle § 323 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka. V zmysle zistených okolností tieto splátky nemajú právny význam v tom zmysle, že by zabraňovali posúdiť predmetnú výpoveď zo zmluvy ako neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka tak, ako to správne uzavrel súd prvej inštancie. Táto domnienka existencie dlhu a jeho uznania v tomto zmysle je vyvrátiteľná a žalovaný ju dostatočne vyvrátil preukázaním rozhodujúcich okolností, za ktorých bola predmetná dohoda (výpoveď zo zmluvy) uzavretá.

Nemožno akceptovať námietku premlčania uplatnenú v odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko ide o prostriedok procesnej obrany žalobcu vo vzťahu k protižalobe žalovaného, ktorý vyplýva z § 152 CSP - hmotnoprávna námietka smerujúca k oslabeniu práva protistrany, pričom v zmysle § 366 CSP nejde o taký prostriedok procesnej obrany, ktorý by mohol byť akceptovaný v štádiu odvolacieho konania, pretože nemožno konštatovať, že by odvolateľ - žalobca bez svojej viny ho nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie, a taktiež nie sú naplnené možnosti akceptovania tohto prostriedku procesnej obrany, napriek zásade sudcovskej koncentrácie konania, teda podmienky, ktoré sú špecifikované v § 366 písm. a) až c) CSP.

V závislosti od toho, možno konštatovať, že neplatnosť tohto právneho úkonu je daná,

a to napriek presadzovaniu inštitútu právnej istoty pri výklade právnych úkonov (pozri Nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 640/2014 z 1.4.2015), nakoľko intenzita rozporu so slobodnou vôľou žalovaného pri uzatváraní tohto právneho úkonu bola takého charakteru, že treba konštatovať neplatnosť tohto právneho úkonu.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že šikanózný výkon práva treba preukázať, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na výpoveď vyššie uvedeného svedka [REDACTED], ako aj potvrdenia iných predajcov KIA B, ktoré boli do spisu založené, ktoré preukazujú nemožnosť zapojenia sa žalovaného do systému objednávania náhradných dielov v prípade, že by nedošlo k podpisu predmetnej dohody a tiež, že takáto praktika nebola voči ostatným predajcom KIA typu B, nikde použitá, pričom v tejto súvislosti nie je právne významné, že ide o predajcov, ktorí neboli v zmluvnom vzťahu so žalobcom. Rozhodujúcou okolnosťou v tomto kontexte je to, že išlo o subjekty (predajcov) v rovnakom postavení ako žalovaný, pričom voči nim takáto požiadavka vznesená nebola. Niet preto rozumnej argumentácie, pre ktorú by takáto praktika mala byť použitá voči žalovanému. Pokiaľ žalobca umožňoval žalovanému vyššie uvedené zapojenie do systému v súvislosti s objednávkami náhradných dielov, mohol za takéto sprístupnenie podmienok pre podnikanie žalovaného požadovať primeranú odmenu, avšak nie v rovine využitia tejto okolnosti na požadovanie neprimeraného plnenia zo strany žalovaného, ktorým by sa vlastne garantoval žalobcovi zisk z daného územia, aj po zániku pôvodného právneho vzťahu medzi sporovými stranami.

Pokiaľ ide o náležitosti rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje, že toto rozhodnutie z hľadiska svojho obsahu i koncepcie spĺňa požiadavky uvedené v citovanom zákonom ustanovení a z hľadiska svojej štruktúry i formálnej logiky dáva odpoveď na všetky podstatné otázky, ktoré boli nastolené v tomto konaní, vrátane náležitého vysvetlenia dôkazných prostriedkov, ktoré boli v konaní vykonané, skutkového stavu, ktorý bol z týchto dôkazných prostriedkov zistený, ako aj právneho posúdenia aplikovaného súdom prvej inštancie, ktorého ťažisko spočíva v opretí sa o porušenie zásad poctivého obchodného styku, ktoré boli zistené na strane žalobcu.»

44. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

45. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

46. Ústavný súd na základe uvedeného vyjadruje názor, že sťažovateľke bol reálne umožnený prístup k súdu, keďže všeobecný súd na základe ňou podanej žaloby vo veci konal a rozhodol a rozhodnutie riadne odôvodnil. Ústavný súd zároveň konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, pričom spôsob jeho odôvodnenia nie je v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a nemožno mu vyčítať arbitrárnosť. Záver súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožnil a podľa ktorého dohoda z 22. mája 2013 je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom a odstúpné na základe nej dohodnuté je v rozpore s poctivým obchodným stykom, preto ho podľa § 265 Obchodného zákonníka nebolo možné sťažovateľke priznať, ústavný súd považuje za dostatočne odôvodnený a ústavne akceptovateľný. Krajský súd totiž v zhode s okresným súdom na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že žalovaný bol k uzatvoreniu dohody *donútený konkrétnou situáciou týkajúcou sa jeho ďalšieho podnikania a súčasne sa stal objektom šikanózneho prístupu sťažovateľky, keď sankcia v podobe odstúpného bola dojednaná len so žalovaným. Okresný súd a krajský súd posúdili dojednanie v podobe vyžadovania plnenia do budúca napriek ukončeniu zmluvného vzťahu za šikanózny výkon práva, ktorý je v rozpore s poctivým obchodným stykom.* Vychádzajúc z tohto názoru potom konajúce súdy žalobu sťažovateľky zamietli a súčasne ju zaviazali na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorým bola suma zaplatená žalovaným na základe neplatnej dohody.

47. Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysporiadal aj s námietkou premlčania, ktorú sťažovateľka uplatnila až v odvolacom

konaní, keď, aplikujúc ustanovenie § 366 CSP, dospel k záveru o nesplnení zákonných podmienok pre jej akceptovanie v tomto štádiu konania. Ústavný súd uvádza, že nebolo možné prihliadnuť na argumentáciu sťažovateľky poukazujúcu na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 149/2010 z 11. apríla 2011, ktoré sa týkalo premlčania judikovaného práva a námietky premlčania uplatnenej v exekučnom konaní. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že nevzhladol v postupe krajského súdu ani v jeho napadnutom rozhodnutí prípad svojoľnej aplikácie jednoduchého práva.

48. V súvislosti s kritikou sťažovateľky týkajúcou sa procesu vykonávania a hodnotenia vykonaných dôkazov ústavný súd uvádza, že podľa jeho judikatúry (III. ÚS 60/04) pod právom na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať, byť prítomný na vykonávaní dokazovania vrátane práva klásť účastníkom otázky a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať. Do obsahu tohto práva však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06).

49. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. I. ÚS 67/06) uviedol, že z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva tiež zásada voľného hodnotenia dôkazov. Pokiaľ všeobecné súdy uvedené ústavné garancie rešpektujú (teda najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy), ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

50. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že námietku nevierohodnosti svedka [REDAKOVANÉ] a jeho svedeckej výpovede sťažovateľka uplatnila po prvýkrát až v dovolacom konaní, pričom tak mohla efektívne urobiť už v odvolaní. Ústavný súd vzhľadom na princíp

subsidiarity limitujúci vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom (čl. 127 ods. 1 ústavy), z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, nedisponuje právomocou na jej posúdenie ((III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04).

51. Pretože v preskúmanom prípade krajský súd ako odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu po právnej i skutkovej stránke, a stotožňujúc sa s jeho skutkovými a právnymi závermi rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávnej aplikácie relevantných ustanovení Obchodného zákonníka či nevysporiadania sa s jej odvolacou argumentáciou sa javia nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, či jej práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého rozsudku nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 45/2018 z 12. decembra 2018

52. K namietanému porušeniu označených práv došlo podľa sťažovateľky postupom najvyššieho súdu, ktorý jej dovolanie podané z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP ako neprípustné odmietol bez meritórneho preskúmania s odôvodnením, že v dovolaní neuviedla, od ktorého konkrétneho rozhodnutia dovolacieho súdu sa mali konajúce súdy odkloniť.

53. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018).

54. Ústavný súd však už taktiež judikoval, že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (IV. ÚS 1/02, I. ÚS 120/09).

55. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia dospel k záveru o nepreukázaní prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu uviedol:

„... dovolateľ napriek tomu, že v dovolaní tvrdí odklon odvolacieho súdu, aj súdu prvej inštancie od ustálenej praxe dovolacieho súdu, neuviedol žiadne rozhodnutie, od ktorého sa odvolací súd v tomto prípade odklonil.

Z obsahu dovolania podaného žalobcom je iba zrejmé, že nesúhlasí s výrokom rozhodnutia, ktorého správnosť dovolaním napáda, ale ani v jednom bode dovolania v súlade s citovaným § 421 písm. a/ C. s. p. nešpecifikoval prípustnosť dovolania v intenciách tohto ustanovenia, t. j., že by v dovolaní uviedol, od ktorého konkrétneho rozhodnutia dovolacieho súdu sa mali súdy (súd prvej inštancie a súd odvolací) odkloniť. Takéto dovolanie nemožno považovať za dovolanie, ktoré spĺňa atribút daný citovaným ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Všeobecný poukaz na ustanovenia, ktoré

zakladajú prípustnosť dovolania nie je dostačujúci pre preukázanie prípustnosti dovolania v súlade so zákonom.

Dovolateľ namiesto toho, aby dovolanie odôvodnil v súlade s ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p., v dovolaní s poukazom na ustanovenie § 432 ods. 1 C. s. p. poukazyval na nesprávne právne posúdenie, chybnú aplikáciu práva na mylne zistený skutkový stav a neakceptovanie jeho právneho názoru, ktorý názor sa nestotožňuje s právnym záverom konajúcich súdov.

Dovolateľ pri zdôvodňovaní dovolania s poukazom na ustanovenie § 432 C. s. p. opomenul skutočnosť, že odôvodnenie spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení sa vzťahuje na dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p., t. j. základná podmienka prípustnosti dovolania je daná právne splnením atribútov daných ustanovením § 421 C. s. p. a až následne je možný zákonný postup odôvodňovania dovolania podľa ustanovenia § 432 C. s. p.

Odôvodnenie prípustnosti dovolania s poukazom na ustanovenie § 432 C. s. p. prípustnosť dovolania nezakladá. Prípustnosť dovolania v súlade s ustanovením § 419 C. s. p. je závislá (od splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 420 a § 421 C. s. p.).

Dovolateľ ani jednu z podmienok uvedených v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., teda ustanovením, ktorým prípustnosť dovolania označil, nesplnil a preto jeho odôvodnenie dovolania s poukazom na § 432 ods. 1 a 2 C. s. p. je pre posúdenie prípustnosti dovolania právne irelevantné.

Námietka dovolateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o dovolanie, ktoré prípustné nie je, je právne bezvýznamná.

Dovolateľ nemôže rozšíriť zákonom určený okruh rozhodnutí, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné, a preto uvedený dôvod žalovaným - nesprávne právne posúdenie, pre kvalifikáciu dôvodnosti žalovaným podaného dovolania, v danom prípade je právne irelevantný.

Pokiaľ nejde o dovolanie prípustné (§ 419 C. s. p.) s poukazom na ustanovenie (§ 420 a § 421 C. s. p.) skúmanie opodstatnenosti tvrdenia ohľadne nesprávne právneho posúdenia napadnutého rozhodnutia, by bolo nadbytočné, nakoľko nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania nezakladá.“

56. Ústavný súd po oboznámení sa s relevantnou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj obsahu dovolania sťažovateľky, ktoré si vyžiadal pre účel objektívneho posúdenia jej námietok, nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci boli nezlučiteľné so základným právom účastníka konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu.

57. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sa nestotožňuje s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého povinnou obsahovou náležitosťou dovolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci je uvedenie konkrétneho rozhodnutia (judikatúry) dovolacieho súdu. Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP nemožno interpretovať a uplatňovať tak, že zakotvuje povinné obsahové náležitosti dovolania. Obligatórne náležitosti dovolania upravuje § 428 CSP, ktorý okrem iného ukladá dovolateľovi povinnosť uviesť v dovolaní dovolacie dôvody, teda „z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne“. Následne ustanovenie § 432 CSP vyžaduje vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 CSP (odôvodnenému nesprávnym právnym posúdením veci), aby dovolateľ uviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Označenie konkrétneho rozhodnutia (judikatúry) najvyššieho súdu nie je v zmysle ustanovenia § 428 CSP obligatórnou náležitosťou dovolania. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP dovolateľ obligatórne odôvodní tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), a dotknutý dovolací dôvod vymedzí tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a súčasne uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Argumentácia dovolateľa konkrétnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu je nad rámec zákonných požiadaviek a dovolací súd ňou nie je viazaný. Aj napriek uvedenému záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania sťažovateľky nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny.

58. Sťažovateľka v obsahu dovolania z 10. mája 2018 uviedla, že „*odvolací súd sa napadnutým rozsudkom... odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to najmä pokiaľ ide o judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, týkajúcu sa výkladu právnych úkonov, absolútnej neplatnosti právnych úkonov, konania v rozpore s poctivým obchodným stykom i ďalších zásad uplatňovaných v obchodných záväzkových vzťahov,*

najmä pokiaľ ide o zásahu pacta sunt servanda a princíp právnej istoty“ (strana 3 dovolania, pozn.). V ďalšom texte (na strane 13 dovolania, pozn.) sťažovateľka cituje časť právnej vety z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 11/2008 z 18. júna 2009, avšak nie vo väzbe na ňou vymedzený dovolací dôvod podľa § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom bližšie neozrejmuje, v čom sa riešenie právnej otázky krajským súdom odklonilo od označeného rozhodnutia najvyššieho súdu.

59. Keďže dovolací súd je viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, nie je postačujúce, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne uviedol právnu otázku a vysvetlil, prečo z jeho pohľadu zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1409.). Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že práve závery citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu krajský súd aplikoval na prípad sťažovateľky, čo vyplýva aj z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 42 tohto uznesenia).

60. Vzhľadom na sťažovateľkou vymedzený dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci, ktorý v dovolaní formulovala príliš všeobecne a nedostatočne, čo napokon viedlo k záveru o jeho vecnej neprejednatel'nosti, ústavný súd považoval záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania sťažovateľky za ústavne akceptovateľný.

61. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že nezistil možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 26 listiny a k námietke porušenia čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 4 listiny postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu

62. Čo sa týka námietky porušenia základného práva vlastníť majetok a základného práva podnikat', z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie týchto práv v spojení, resp. ako dôsledok namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd nedospel k záveru, že by postupom a napadnutými rozhodnutiami mohli byť porušené tieto práva sťažovateľky, a tým spochybnená ústavná udržateľnosť postupu a napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, neprichádzala do úvahy ani možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1, resp. čl. 35 ods. 1 ústavy.

63. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 4 listiny ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej sú označené články ústavy a listiny ponímané ako všeobecné ustanovenia, ktoré treba vykladať a chápať ako ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov a ktoré nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach. Rovnako ich aplikácia nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu (orgánu verejnej moci) na základné právo alebo slobodu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 34/96, I. ÚS 58/97, I. ÚS 59/97, obdobne I. ÚS 8/97, I. ÚS 32/98, IV. ÚS 240/09). S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

64. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu